Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 339 van 1 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat D. GEENS**
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2025 tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 mei 2026.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"*1. De verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn van Gaza, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 24 juli 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend op 14 december 2023. Ze werd erkend als vluchteling op 1 maart 2024. Haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 28 februari 2027. Haar Grieks paspoort is geldig tot en met 30 maart 2029 (Cedoca, aanvraag derde landen, kopie Griekse verblijfsvergunning, kopie Grieks paspoort)*

Waar de verzoekende partij zich de vraag stelt of zij heden nog steeds internationale bescherming geniet in Griekenland, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Waar de verblijfstitels blijkens artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust inderdaad bij de verwerende partij, doch eens hieraan is voldaan, komt het de verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan de verzoekende partij zelf en niet aan de verwerende partij toe om het bewijs te leveren dat zij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

Er zijn geen ernstige indicaties dat zij thans in Griekenland niet langer deze beschermingsstatus zou hebben. Zij brengt geen concrete of verifieerbare elementen aan die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Indien de verzoekende partij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan haar beschermingsstatuut, of dat hiertoe een procedure is opgestart, komt het de verzoekende partij toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen van het actueel karakter van de verleende beschermingsstatus volstaat niet.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Beide partijen werden op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingwet gevraagd door de Raad om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (geviseerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. De verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt de verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die

in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij brengt op de DVZ naar voor dat ze nachtmerries en depressieve gedachten heeft door haar situatie in Gaza (verklaring dvz, vraag 29 en bijkomende vragen m-status Griekenland). Tijdens het persoonlijk onderhoud brengt ze naar voor dat het goed gaat met haar gezondheid en dat ze geen medicatie neemt (NPO, p.3). De verzoekende partij voegt geen documenten toe die haar medische en mentale toestand zouden kunnen staven. Er kan dus niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij omwille van haar mentale toestand niet in staat is om zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien waardoor ze in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend op 14 december 2023. Ze werd erkend als vluchteling op 1 maart 2024. Haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 28 februari 2027. Haar Grieks paspoort is geldig tot en met 30 maart 2029 (Cedoca, aanvraag derde landen, kopie Griekse verblijfsvergunning, kopie Grieks paspoort). Op de DVZ verklaart ze nog in het bezit te zijn van haar Griekse documenten.

Waar ze stelt geen AFM te hebben gekregen (bijkomende vragen m-status Griekenland), blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier duidelijk dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals verzoeker in casu, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA-rapport, maart 2025, p. 20; "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 19-20: "Statushouders die in of na december 2020 een aanvraag hebben ingediend, zouden in principe dus een AFM moeten hebben."). Hierbij wordt benadrukt dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 19). Toen ze in Griekenland was, had ze derhalve een fiscaal registratienummer ontvangen waarmee ze toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning.

In de bestreden beslissing werd uitgebreid ingegaan op het feit dat de verzoekende partij niet de vereiste stappen heeft ondernomen om een AMKA te bekomen. In haar verzoekschrift en aanvullende nota gaat de verzoekende partij in op de problematiek rond het aanvragen en activeren van de AMKA. Hierover kan het volgende worden gesteld. Uit de objectieve landeninformatie die wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt vooreerst dat ze in het geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van haar AMKA, wanneer ze daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, op voorwaarde dat ze naar een openbaar ziekenhuis of medische centrum gaat: "If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription" ("UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare" beschikbaar op: https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare; "Verslag feitenonderzoek" van september 2024, p. 49, 50-51)." Verder blijkt uit de objectieve landeninformatie niet dat een actieve AMKA een voorwaarde is om te werken in Griekenland. Een AMKA-nummer volstaat. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet zou kunnen voldoen aan de voorwaarden om haar AMKA in Griekenland te bekomen/activeren.

Met betrekking tot de verzoekende partij, in haar aanvullende nota uiteengezette kritiek in verband met de AMA (National Insurance Number), namelijk dat de registratie bij een zgn. e-EFKA nodig is om een AMA te verkrijgen wordt nog opgemerkt wat volgt. Een AMA is een sociaal verzekeringsnummer voor werk/sociale afdrachten. Uit de landeninformatie blijkt dat wanneer een statushouder voor het eerst gaat werken, ook een AMA vereist is. De statushouder ontvangt die na registratie bij het register van Insured Persons of the National Social Security Fund (ΕΦΚΑ / EFKA). Een afspraak bij een EFKA-afdeling kan telefonisch of per mail gemaakt worden. De volgende documenten zijn nodig bij de aanvraag voor een AMA: een verblijfsvergunning, een werkgeversverklaring (formulier E3), dit is een certificaat van aanwerving van een werkgever (intentieverklaring van een werkgever), een AFM, een AMKA, een adresbewijs en een bankrekeningnummer. Eens een AMA nummer is verkregen, kan de werkgeversverklaring worden gefinaliseerd in een arbeidscontact en worden geüpload in Ergani om de AMKA te activeren (zie Verslag

feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 38). Uit niets blijkt dat voor de AMA zelf een actieve AMKA nodig is.

Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit de verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. De verzoekende partij werd erkend als vluchteling op 1 maart 2024 (cedoca, aanvraag derde landen). Ze verklaart tijdens haar persoonlijk onderhoud dat ze haar Griekse verblijfvergunning en paspoort heeft verkregen een maand na haar erkenning (NPO, p.7). Dit wil zeggen dat ze haar Griekse documenten heeft verkregen op 1 april 2024. Ze heeft Griekenland verlaten drie dagen voor haar verzoek om internationale bescherming in België (verklaring dvz, vraag 33). Dit wil zeggen dat ze tot 11 november 2024 in Griekenland heeft verbleven. Ze heeft dus ongeveer 6 à 7 maanden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland verbleven. Uit een verblijf van een dergelijke periode kan de verzoekende partij onmogelijk haar conclusies trekken omtrent de mogelijkheden tot huisvesting, tewerkstelling, toegang tot taallessen en toegang tot medische zorgen. Wat betreft haar huisvesting, blijkt dat ze niet de vereiste inspanningen heeft geleverd om huisvesting te bekomen. Ze stelt immers dat ze niet gezocht heeft naar een woning omdat ze geen geld had (NPO, p.8). Uit haar verklaringen blijkt niet dat ze in haar zoektocht naar huisvesting een beroep heeft gedaan op de Griekse overheid of enige andere organisatie om haar te helpen huisvesting te zoeken. Wat betreft haar zoektocht naar werk stelt ze dat ze geen werk vond omdat ze de taal niet sprak en geen AMKA had (NPO, p.8). In de bestreden beslissing wordt uitgebreid ingegaan op het feit dat ze niet de vereiste stappen heeft gezet om haar AMKA te bekomen. Ze brengt in haar verzoekschrift of aanvullende nota geen elementen bij die afbreuk kunnen doen aan deze vaststellingen. Het volstaat dan ook om in deze naar de bestreden beslissing te verwijzen. Het feit dat ze geen AMKA heeft kan dan ook niet als vergoelijking worden gezien voor het feit dat ze geen huisvesting of tewerkstelling kon vinden in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt ook niet dat ze verder inspanningen heeft geleverd om tewerkstelling te vinden. Zo stelt ze werk te hebben gevraagd aan Arabieren, hotels, restaurants en in de bouwsector (NPO, p.11). Uit haar verklaringen blijkt echter niet dat ze een beroep heeft gedaan op de Griekse overheid om werk te vinden of naar een arbeidskantoor is gegaan. Ook heeft ze geen inspanningen gedaan om de Griekse taal te leren om op die manier haar kansen op de arbeidsmarkt te vergroten of haar integratie in Griekenland te bevorderen. Ze stelt dat ze de taal heeft proberen leren via de telefoon (NPO, p.10) maar ze heeft geen inspanningen geleverd om effectief taallessen in Griekenland te kunnen volgen. Wat betreft haar toegang tot gezondheidszorg, verklaart ze dat ze geen toegang had tot gezondheidszorg omdat ze geen AMKA had (NPO, p.9). Hierboven werd reeds vastgesteld dat ze niet aannemelijk maakt de nodige stappen te hebben genomen om een AMKA te bekomen en dat ze ook zonder AMKA steeds toegang zou hebben tot medische zorgen. Ze brengt in haar verzoekschrift en aanvullende nota geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat ze bij een terugkeer naar Griekenland geen toegang zou hebben tot medische zorgen of dat haar deze zorgen moedwillig zouden worden ontzegd. Er dient in dit opzicht nog op te worden gewezen dat ze geen elementen bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat ze over een medische of mentale kwetsbaarheid beschikt waarvoor ze medische verzorging nodig heeft. Tenslotte blijkt uit haar verklaringen dat ze op heden werkt in België (NPO, p.2). Hieruit blijkt dus dat ze de middelen die ze hiermee verdient zou kunnen aanwenden om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput
Het gegeven dat de verzoekende partij bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die ze er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe

om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

De verzoekende partij maakt op algemene wijze gewag van discriminatie en racisme, echter hieruit kan evenmin blijken dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

De verzoekende partij stelt verder dat ze als verzoeker om internationale bescherming geconfronteerd werd met slechte verblijfsomstandigheden in het opvangcentrum. In navolging van de commissaris-generaal dient er echter op te worden gewezen dat deze feiten zich situeren in een bepaalde context, op een bepaalde plaats en op een bepaalde tijd. Dit is op heden niet lager representatief voor haar daar ze een begunstigde van internationale bescherming is en niet langer een verzoeker om internationale bescherming. Aan deze status zijn de nodige rechten en voordelen verbonden en het is de verantwoordelijkheid van de verzoeker om deze af te dwingen bij de overheid die haar deze bescherming heeft gegeven.

Waar ze stelt als begunstigde van internationale bescherming te zijn lastig gevallen door Albanezen, dient in navolging van de commissaris-generaal te worden besloten dat deze feiten niet kunnen worden beschouwd als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdeling of een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien heeft ze slechts beperkte stappen ondernomen om bescherming bij de Griekse overheid tegen deze behandeling te bekomen. Zo verklaart ze naar de politie te zijn geweest maar ze diende een tolk mee te nemen (NPO, p.10). Ze heeft echter geen inspanningen geleverd om een tolk te bekomen om op die manier haar rechten in Griekenland af te dwingen en bescherming te bekomen. Ze brengt dan ook geen elementen bij waaruit kan blijken dat de bescherming van de Griekse overheid niet langer effectief of doeltreffend is.

In de mate verzoekende partij aanvoert dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, liggen er in casu geen elementen voor waaruit blijkt dat de verzoekende partij actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Op geen enkele wijze toont de verzoekende partij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van terugdrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont zij in concreto aan dat er in haar geval een reëel risico op refoulement bestaat.

De verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve

niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypotheses zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. De verwijzing naar Europese en internationale rechtspraak en rechtspraak van de Raad is evenmin van die aard dat dit afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen en toegespitst op verzoekers individuele situatie. Waar verzoekende partij nog kritiek uitoefent op het gebruik van de COI Focus GRECE "Aide aux migrants" van juli 2025, dient de Raad vast te stellen dat dit geen afbreuk kan doen aan de bovenstaande analyse, die voldoende steun vindt in de overige gehanteerde rapporten.

8. De verzoekende partij klaagt aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde beslissingstermijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd en dat nergens wordt uiteengezet waarom deze termijn niet werd gerespecteerd. Deze termijn van vijftien dagen is echter een termijn van orde. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals de verzoekende partij lijkt te suggereren in het verzoekschrift. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. De verzoekende partij maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijneis, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dan ook niet aannemelijk.

9. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

11. Met betrekking tot de in de aanvullende nota opgeworpen schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli

2003) omdat de e-mailuitwisseling met de Griekse autoriteiten niet zou zijn opgenomen in de nota van de commissaris-generaal, stelt de Raad vast dat in de nota van 16 januari 2026 van de juridische dienst van het commissariaat-generaal wordt toegelicht dat wegens het onduidelijke antwoord dat in eerste instantie van de Griekse administratie werd verkregen vervolgens op 19 december 2025 via e-mail contact opgenomen werd met de Governor of Asylum Service (het hoofd van de Griekse asieladministratie), de heer M.K., die op 22 december 2025 via e-mail zijn antwoorden overmaakte. De nota is verder op laatstgenoemde informatie en relevante wetgeving gebaseerd. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de vragen tot verduidelijking die op 19 december 2025 door de commissaris-generaal aan de heer M.K. werden gesteld, alsook de antwoorden die op 22 december 2025 werden verkregen opgenomen zijn in de nota van 16 januari 2026 (p. 2-4) en dat er e-mailuitwisseling is gevoegd. In deze nota wordt ook de functie van de heer M.K. als hoofd van de Griekse asieladministratie aangeduid en wordt ook een e-mailadres vermeld. De nota van 16 januari 2026 bevat dus alle elementen over de informatie die via e-mail werd verkregen die volgens artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 zijn vereist, met name "de naam van de gecontacteerde persoon, de contactgegevens en de datum van de e-mails, alsook de relevante vragen en de relevante antwoorden. De activiteiten of de functie van de gecontacteerde persoon moeten beknopt in het administratieve dossier worden beschreven als ze niet direct uit het e-mailverkeer blijken". Hierbij wordt nog aangestipt dat de via e-mail verkregen informatie opgenomen in de nota van 16 januari 2026 niet werd verkregen om de feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan, maar enkel de geldende Griekse wetgeving betreft. De nota van 16 januari 2026 verschaft bijgevolg voldoende informatie over de bron waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd. De antwoorden van 22 december 2025 bevatten verwijzingen naar Griekse wetgeving en naar Griekse overheidswebsites. Daarnaast wordt een Engelse en Franse vertaling bijgebracht van relevante Griekse wetgeving waarnaar wordt verwezen. Een schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 kan niet worden vastgesteld.

12. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (*cf*. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:
"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 16 juli 2026 staat het volgende vermeld:

"*De wnd. voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.*
De raadsvrouw van de verzoekende partij legt ter terechtzitting, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, een aanvullende nota neer met het RSA-verslag.
Zij verwijst wat betreft de situatie in Griekenland naar de aanvullende nota. De verzoekende partij heeft in zeer precaire omstandigheden moeten leven, heeft het opvangcentrum moeten verlaten en heeft op straat, in kraakpanden en in de luchthaven moeten leven. De verwerende partij stelt dat zij onvoldoende stappen heeft gezet, maar de situatie wordt miskend. Zij is een jonge Palestijn uit Gaza, zonder huisvesting,

tolkenondersteuning en netwerk. Er kan niet verwacht worden dat zij de moeilijke bureaucratische situatie in Griekenland kan navigeren. Haar familie zit in Gaza. Het psychologisch attest bewijst dat zij nachtmerries en depressieve gedachtes heeft. Bijkomend wenst de raadsvrouw van de verzoekende partij op te merken dat de verzoekende partij Griekenland al geruime tijd verlaten heeft en daar nu totaal geen sociaal netwerk meer heeft, als zij dat ooit al gehad zou hebben."

4.1. Verzoeker maakt op 12 juli 2026 en ter terechtzitting, overeenkomstig oud artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over. Deze aanvullende nota's bevat bijkomende en meer actuele rapporten met betrekking tot de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, evenals een psychologisch attest.

5. Verzoeker brengt met voormeld betoog ter terechtzitting en de bij de aanvullende nota's aangevoerde elementen geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 19 mei 2026.

5.1. De Raad onderstreept vooreerst dat artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de wijziging door de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie, ongewijzigd gebleven.

5.2. Verzoeker gaat in zijn aanvullende nota in op meer recente algemene landeninformatie met betrekking tot de situatie in Griekenland, doch de Raad moet opmerken dat verzoeker hiermee geen informatie aanreikt die toelaat te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en de verdere individuele beoordeling, die *in casu* werd toegepast, niet meer nodig is. Dit blijkt evenmin uit de arresten van de Verenigde Kamers. De rapporten kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen gronden.

5.3. In de beschikking van 19 mei 2026 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door hem aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat hij niet aantoont dat hij persoonlijk zijn rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt. Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen: (i) de verblijfsvergunning van verzoeker is nog geldig tot en met 28 februari 2027, (ii) zijn paspoort is nog geldig tot en met 30 maart 2029, (iii) verzoeker heeft geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak, (iv) verzoeker heeft slechts 6 à 7 maanden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland verbleven, (v) verzoeker heeft niet de vereiste inspanningen geleverd om huisvesting en tewerkstelling te bekomen, (vi) verzoeker heeft geen inspanningen gedaan om Grieks te leren, (vii) verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij geen toegang had tot medische zorgen noch dat hem medische zorgen moedwillig zouden worden ontzegd, (viii) verzoeker heeft door zijn tewerkstelling in België de nodige middelen vergaard om hem te helpen een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en (ix) hij heeft geen elementen bijgebracht waaruit zou blijken dat de bescherming van de Griekse overheid niet langer effectief of doeltreffend is.

5.4. In de beschikking werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt over een bijzondere kwetsbaarheid te beschikken in de zin van de relevante Europese rechtspraak. Er werd hierbij aangegeven dat verzoeker geen medische attesten heeft neergelegd, ter staving van enige medische of psychologische problematiek. Verzoeker voegt thans bij zijn aanvullende nota van 12 juni 2026 een uitgebreid psychologisch attest toe. In dit attest wordt er uitgebreid ingegaan op de levenswandel van verzoeker en over de verschillende traumatische gebeurtenissen die verzoeker heeft meegemaakt in Gaza en Griekenland en op zijn vluchtweg. Na dit overzicht van verzoekers levensomstandigheden – zoals deze door verzoeker aan de psycholoog werden verklaard – verschaft de psycholoog een klinisch beeld van verzoekers psychologische problematiek. Er wordt aangegeven dat verzoeker lijdt aan (i) een aanhoudende staat van traumatische stress; (ii) emotionele reacties bij het ophalen van traumatische ervaringen; (iii) hyperwaakzaamheid en een anticipatie op gevaar; (iv) ingrijpend en onverwerkt rouwproces; (v) significante anxio-depressieve staat (vi) gevoelens van machteloosheid en overlevingsschuld; (vii) zwakheden in tijdsbesef en verhaallijn; (viii) dissociatieve mechanismen en affectieve compartimentering; (ix) aantasting van het vertrouwen in personen en instellingen; (x) aantasting van het zelfbeeld en identiteit; (xi) noodzaak aan het zich nuttig bezighouden; (xii) afhankelijkheid aan een stabiele omgeving; (xiv) belangrijke psychologische impact van de onontvankelijkheidsbeslissing; (xv) risico op anxio-depressieve en traumatische decompressie. Er wordt in geconcludeerd dat verzoeker te kampen heeft een post-traumatische stressstoornis die geassocieerd is met een traumatische rouw en symptomen van angst en depressie. De psycholoog geeft aan dat verzoeker sinds zeven maanden, twee keer per maand wordt opgevolgd en dat het duidelijk is dat hij in Griekenland geen gestructureerde en regelmatige psychologische opvolging kon genieten. Er wordt aangegeven dat tijdens de

psychologische opvolging wordt gewerkt rond het stabiliseren en opbouwen van een veiligheidsgevoel, inzichten en opleiding rond trauma, een geleidelijke narratieve reconstructie van de traumatische ervaringen, verwerken van het rouwproces, het heropbouwen van het zelfbeeld, het aanpakken van de schuldgevoelens, het terugwinnen van het handelingsvermogen en het heropbouwen van vertrouwen in relaties en instellingen. Tevens worden een aantal aandachtspunten aangehaald, die nog niet voldoende werden uitgewerkt. Een psychiatrisch consult moet worden overwogen in geval er sprake zou zijn van een aanzienlijke verslechtering, functionele ontwrichting, ernstige slapeloosheid, suïcidale gedachten, ernstige dissociatieve episodes of wanneer medicamenteuze behandeling noodzakelijk is. Vervolgens wordt in het psychologisch attest ingegaan op “argumenten” uit de bestreden beslissing en aangegeven waarom deze door de psycholoog vanuit een klinisch psychologisch standpunt niet kunnen standhouden. Het psychologisch attest wordt afgesloten met volgende aanbevelingen: (i) het voorzetten van een psychologische begeleiding, minstens tweemaandelijks en eventueel meer frequent in geval van bijvoorbeeld een negatieve beslissing; (ii) het voorzien van een stabiele woonsituatie, toegang tot zorgen en sociale rechten; (iii) het regelmatig evalueren van een eventueel zelfmoordrisico; (iv) coördinatie met een huisarts; (v) het erkennen van verzoeker als een psychologisch kwetsbaar persoon; (vi) het vermijden van elke abrupte onderbreking van de behandeling of het ondersteuningsnetwerk; (vii) een actuele klinische beoordeling voorafgaand aan een mogelijke overplaatsing, met een concrete controle of de continuïteit van de zorg gewaarborgd is, of er sprake is van stabiele huisvesting, of er daadwerkelijk toegang is tot medische en psychologische diensten, en of er een herkenbaar aanspreekpunt is; (viii) het voortzetten van de professionele investeringen in België en het ontwikkelde sociaal netwerk; (ix) het erkennen van verzoeker als een kwetsbaar persoon en (x) het op individuele basis behandelen van verzoekers zaak.

Er kan niet worden betwist dat uit het psychologisch attest blijkt dat verzoeker kampt met psychologische problemen. De Raad heeft begrip voor verzoekers moeilijke levensparcours en de onzekerheid over zijn administratieve procedures en de situatie in zijn thuisland. Evenwel kan uit het neergelegde psychologisch niet voldoende *in concreto* blijken dat zijn psychologische problematiek belangrijke negatieve gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengt, waardoor hij zijn rechten als statushouder in Griekenland niet zou kunnen laten gelden. Er wordt veeleer algemeen en theoretisch ingegaan op de impact van complexe trauma’s, voortdurende onzekerheid, blootstelling aan oorlogen en dergelijke en aangegeven dat er een verschil bestaat tussen het voorhanden zijn van bepaalde rechten en de daadwerkelijke mogelijkheid van een persoon om deze rechten te doen gelden, maar er ontbreekt een voldoende concrete onderbouwing van de impact van verzoekers precieze mentale gezondheidstoestand op zijn reëel globaal dagelijks functioneren. Uit het psychologisch attest komt ook naar voor dat verzoeker thans is tewerkgesteld in België – waarbij dit een beschermende factor voor verzoeker is, die zich hierdoor nuttig kan voelen en zijn zelfwaarde kan ontwikkelen – zodat zijn psychologische toestand hem niet verhindert te werken. Hij getuigt ook van een zelfredzaamheid en autonomie. Evenmin blijkt dat verzoeker omwille van zijn gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet in Griekenland zal kunnen werken. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand van verzoeker de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). In het psychologisch attest wordt nog gepoogd de argumenten van de bestreden beslissing en de beschikking en verzoekers eigen verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) in een ander daglicht te plaatsen, evenals worden er bepaalde aanbevelingen geformuleerd, dit alles vanuit een psychologisch perspectief. Er moet echter benadrukt worden dat de vaststellingen in de bestreden beslissing en in de beschikking van juridische aard zijn en zijn gebaseerd op landeninformatie en feitelijkheden aanwezig in het administratief dossier, aangevuld door het verzoekschrift en de aanvullende nota’s. Een kritiek op deze motieven vanuit een zuiver en theoretisch psychologisch perspectief ontwikkeld door een psycholoog kan geenszins worden aanvaard als dienstig verweer.

Waar wordt aangegeven dat verzoeker verder psychologisch moet worden opgevolgd, evenals dat het in de toekomst eventueel nodig kan zijn om psychiater te raadplegen voor verder onderzoek, benadrukt de Raad dat in de beschikking reeds werd aangegeven dat verzoeker niet aantoont dat het voor hem onmogelijk zou zijn om een AMKA te bekomen/te activeren. Verder stipt de Raad aan dat het gegeven dat een begunstigde van internationale bescherming niet over een AMKA beschikt en niet in staat is om deze te bekomen en te activeren bij een terugkeer naar Griekenland, niet impliceert dat hij geen toegang zal hebben tot medische zorgen. Uit de objectieve landeninformatie die wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat een begunstigde van internationale bescherming in het geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen of activeren van een AMKA, wanneer ze daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, op voorwaarde dat ze naar een openbaar ziekenhuis of medische centrum gaat: “*If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription*” (*“UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare”* beschikbaar op: https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare; “*Verslag feitenonderzoek*” van september 2024, p. 49, 50-51). Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een

beroep te doen op een NGO. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (Refugee.info Greece, *"Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)"* beschikbaar op https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623). NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, waaronder medische en psychologische hulp, psychosociale ondersteuning en begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-51, 67; "*Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 4, 7-8, 12).

Aldus brengt verzoeker met betrekking tot zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zouden verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.5. Verzoeker herhaalt tijdens de terechtzitting zijn reeds eerder afgelegde verklaringen omtrent de levensomstandigheden in Griekenland. Door deze eerder afgelegde verklaringen kan hij geen afbreuk doen aan wat hierover in de beschikking werd gesteld. Zijn betoog hieromtrent kan dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond. Verzoekers betoog dat hij geen sociaal netwerk heeft in Griekenland, kan evenmin afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen gronden, waaruit blijkt dat hij slechts beperkte inspanningen heeft geleverd om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en hij voldoende zelfredzaam wordt geacht.

5.6. In de aanvullende nota wijst verzoeker eveneens op de problemen die begunstigden van internationale bescherming hebben bij het verlengen van hun Griekse verblijfsvergunning. Hier dient in de eerste plaats te worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk nog over een geldige verblijfsvergunning beschikt. Zijn Griekse verblijfsvergunning is immers nog geldig tot en met 28 februari 2027. Verzoeker heeft dus bij een terugkeer naar Griekenland nog steeds een geldige verblijfsvergunning. Uit de objectieve landeninformatie die door verzoeker wordt toegevoegd door middel van een aanvullende nota blijkt inderdaad dat de verlenging van een Griekse verblijfsvergunning ernstige vertraging kan oplopen. Uit de landeninformatie blijkt echter ook dat de procedure voor het verlengen van de Griekse verblijfsvergunning kan worden opgestart langs digitale weg ("*Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236). Verzoeker kon en kan bijgevolg in tussentijd en voor het verstrijken van zijn ADET al tijdig stappen zetten, al dan niet met hulp van anderen zoals zijn advocaat in België, om zich hierover terdege te informeren alsook zelf actief en tijdig concrete inspanningen te leveren om de verlenging van zijn ADET te bewerkstelligen en te bespoedigen. Uit niets blijkt dat dit voor hem niet mogelijk is en verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij zijn ADET in de toekomst niet zal kunnen laten verlengen. Verder wijst de Raad er nog op dat verzoeker in Griekenland al een asielprocedure heeft doorlopen, een beschermingsstatus heeft gekregen, een geldige ADET alsook een Grieks paspoort heeft verkregen en dus contact heeft gehad met de Griekse autoriteiten, zodat enige basiskennis met betrekking tot de Griekse administratie kan worden verondersteld. Er kan ook worden gewezen op zijn tewerkstelling in België waaruit kan blijken dat verzoeker over de nodige middelen beschikt om de eventuele wachtperiode tot het verkrijgen van zijn nieuwe Griekse verblijfsvergunning in Griekenland te overbruggen.

5.7. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is zijn verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza en zijn betoog hieromtrent tijdens de terechtzitting niet dienstig.

5.8. Verzoeker wordt er verder op gewezen dat de continentale en Belgische rechtstraditie geen precedentenwerking kent, waardoor hij niet kan verwijzen naar verschillende arresten van de Raad. Bovendien benadrukt de Raad dat de appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

5.9. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 19 mei 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker op heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
S. VANDEVORST,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
S. VANDEVORST	N. DENIES